

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 35. szám

2013. január 21.

Letűnt értékeink

Nemrégiben a Balaton térségében jártam, s bár többen mondják, hogy a Balaton télen is gyönyörű, nekem ebből csak az esős, szomorkás hangulat jutott. Nincs nyüzsgés, kihaltak az utak, a nyaralók zsbongása helyett csend és unalom. De a Balaton mégiscsak a magyar tenger, s ezen gondolat mentén eszembe jutottak rég elfeledett nyári emlékek, nyaralásról, vidámságról, emberekről, hangulatról. És persze helyszínekről. Például vasutas üdülőkről, melyek azóta egy-két kivétellel az enyészeté lettek.

Szomorú ezt hallani és tudni, de még inkább szomorú volt látni, megtapasztalni. Balatonkenesén megálltunk, hogy szemügyre vegyük a vízállást és bekukkantsuk egykor üdülőnk kerítésén. Lehangelő volt a látvány. Az üdülő elhanyagolt, látszik rajta, hogy szezonban sincs ez másként. Pedig Záhonyból szerettünk a Balcsira jární, Vonyarcvashegy, Boglár, Fenyves, Kenese, hogy csak a legkedveltebbeket említsem. A régi időkben egy-egy üdülőjegyért sorban álltak a vasutasok, és eljuthattak nagycsaládosok hét esetleg tíz napra is pihenni. Persze most van SZÉP kártyánk, volt üdülési csekkünk, de nincs üdülőnk. A napjainkban oly divatos wellness szállodákat csak kevesen engedhetik meg maguknak az egyszerű vasutasok közül. De nekünk, Záhonyiaknak nem kell ahhoz a Balatonig menni, hogy régi

értékeink eszükbe jussanak. A Tuzséri Tisza-parti faház a miénk volt. Mi építettük és szépítettük, mi használtuk, mi tartottuk karban éveken keresztül. Most a málladozó fehér festék egyhangúságát hatalmas piros felirat törí meg. Eladó! Eladó, tehát megvehetjük. Megvehetjük azt, ami a miénk volt, amit mi építettünk, amit egykor elvettek tőlünk. S bár jogilag talán sohasem volt a miénk, mégis igyekeztünk állagát az elmúlt években is megóvni.

Most, hogy kellően leromlott az üdülők állapota, a miénk lehet bármelyik? S vajon miért? Mert nem tudtak belőle mások pénzt csinálni? Azok pedig, akik egykor létrehozták, rendben tartották valamennyit, gondolkodhatnak, hol kezdődik és hol végződik a tisztesség.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Huszonegyünk

Mindannyiunknak vannak számaink, legfeljebb nem mindig vesszük komolyan azokat. De azt biztosan, hogy mennyi fizetést szeretnénk, mikor lett volna jó kelni ezen a hétfőn reggelen, és nagyon komolyak lennénk akkor is, ha megkérnének bennünket, ugyan döntsük már el, hány nap szabadságnak örülnénk az idén. Sok embernek vannak szerencseszámjai, de legalábbis egy, amit lehet játékosan felfogni, de az is előfordul, hogy a számok vezetnek valakinek az életét.

Szabadon választott gyakorlat, ma például kedvükre gyakorolhatnak, akiknek közül van a huszonegyhez. Nem fontos, hogy ez legyen a szerencseszámuk, elég, ha huszonegyedikén születtek ők, netán akit szeretnek, akár ma, akár egy másik hónapban, vagy ez a szám szerepel a házassági anyakönyvben a nevük mellett. Folytathatnám a sort, a lényeg, hogy izgalmas lehet hinni abban, szerencsés lesz a napjuk legalább azoknak, akik valamiért összekapcsolhatják magukat a huszonegygel.

Vannak nyilván egyéb szerencseszámok is, valószínű, hogy azok is épp annyi szerencsét hoznak, mint a mai nap száma, igaz, nem biztos, hogy a számelméletiek is így gondolják. Mert a huszonegy – bár egyáltalán nem kerek – többek között a teljességet is jelképezi. Tehát a huszonegyre fogadóknak sikerrel kell járniuk ma, még az álmaik közül is valóra válhat némelyik, hiszen a

fáma szerint egységesnek és teljesnek érzik magukat a hétfő ellenére. Mindennek valószínűleg a vágyaktól eltérő okai lehetnek, leginkább az, ha el tudnak fogadni mindent, amiben részesítette a sors őket, és megpróbálnak a világgal kibékülni, elégedetté válni.

Alighanem itt sokaknak lehet némi hiányérzetük, hiszen mindenki biztosan nem elégedett a sorsával, sőt, vannak sokan, akik nem is látják az utat lelkük teljességéhez. Mert aki elégedett, azt nem érdeklik szerencseszámok, sem holmi horoszkópok, elég, ha reggel ránéznek a körülöttük élőkre, a világra, és álmosan is szívesen látják magukat a tükörben – hát még a másikat, vagy az őt. Ehhez bizony az ember kevés önmagában, kellene társak, akiknek eleget tudunk adni ahhoz, hogy eleget kapjunk vissza. No és természetesen, az is kell, hogy a társak, de legalább az az egy törekedjen arra, hogyan adhatna többet annál, amit kapott. A siker nem számít, elég, ha érzi az ember a szándékot.

Hátradőlni akkor sem érdemes, ha összejött az álom, mert holnaptól kezdve van még egy apróság, fenn kell tartani a szívünknek kedves állapotot. Persze, ez már kellemes, sőt édes elfoglaltság is lehet, hiszen csak egy lépéssel kell előrébb járni a másiktól az adás örömeiben. Ha ez gondot okoz, akkor sem biztos, hogy nálunk van a baj, de sajna ilyenkor maradnak a számok, és a szerencsevadászat, no meg a rosszkedvű hétfő reggelek. Csak azt ne mondja senki, hogy nekem huszonegy, mert annak még kártyázni sem érdemes.

Dolhai József

Helyi hírek röviden

MÁV-GÉPÉSZET Zrt.

Pénteken a Körzeti Járműfenntartási Központ oktatótermében munkaértekezlet volt, ahol Bujdosó János központvezető adott tájékoztatást a 2012. IV. negyedévi eredményekről. A részletes tájékoztató után aktuális témák megbeszélésére is volt lehetőség. Ilyen volt például a szabadságokat érintő új törvényi változások témaköre is. A KJK létszámhelyzetéről megtudtuk, hogy 2012-ben 484 fő nyitó létszámmal szemben 474 fővel zárták az évet, de 2013-ra létszámtervvel nem rendelkeznek. Ennek egyik oka lehet az is, hogy most zajlanak a szervezeti átalakítások, amiről azonban még nem kaptuk érdemi tájékoztatást.

HUMORSAROK

MENEDZSER-BETEGSÉG

Egy vadiúj Porsche áll az út szélén, és a topmenedzser kinyitja az ajtaját. Közben érkezik egy teherautó és elviszi az ajtót. Erre a menedzser:

– Hé, maga állat, tönkretette az új autót!

Mire a sofőr:

– Maguk menedzserek mind egyformák! Csak a pénz, meg a vagyon! De az, hogy leszakadt a karja, nem számít?

– A francba, a Rolexem!

KALANDTÚRA

A férfi hazatér a munkából, és látja, hogy a felesége a hálószobában a bőröndjét pakolja.

– Hát te mit csinálsz? – kérdezi.

– Las Vegasba költözöm, mert azt hallottam, hogy az ottani prostik négyszáz dollárt kapnak azért, amit én ingyen csinállok veled!

Ahogy elindul kifelé, visszanéz és látja, hogy a férje is pakolja a bőröndjét.

– Te meg most mit csinálsz? – kérdezi.

– Én is Las Vegasba megyek, mert látni akarom, hogyan élsz meg évi nyolcszáz dollárból...

Balogh Attila